

St. Petersaari

fortsätter utvecklas

Jakobstads
Tidning
17.4.80

DET VAR ett mycket säkrare, självsäkrare och målmedvetnare St. Petersaari än någonsin tidigare som på tisdagkvällen spelade i Handelsläroverkets festsal. Och det märktes också på publiken, som var heltänd på det den hörde. Petersaaris musik börjar för många redan bli så välbekant att man kan gnola med i de lätt fastnande sångerna. Jakobstad har fått sina egna schlagers.

Det är som alltid litet svårt att beskriva vad St. Petersaari egentligen spelar, men släktskapen med bl.a. 60-talets popmusik är påtaglig åtminstone i den stora betydelse som själva melodierna har. Man kunde också peka på linjen från den amerikanska folkrocken över till dagens Neil Young; återigen melodin — och sångtexten — i centrum. St. Petersaaris mesta låtskrivare är Kari Ilmonen och han är en verklig "song-writer" i ordets bästa mening (hur nu detta typiskt amerikanska begrepp borde översättas, vete . . .). Hans bästa produktion, t.ex. Tuonelan neito, Haukani Memed, Olenhan mies, Lähtös täältä eller från den mer rytmiska sidan Miehen tie, Nuorisoseuran marssi, Sauria odotuksia och många fler etsar sig fast i minnet. Omväxling i programmet ger Heimo Riihimäkis humorfyllda, smått ironiska låtar, som också fått ett nytillskott i jazzbetonade instrumentallåten Madon soul. Vi fick också höra en bra instrumental av Markus Fagerudd, tillsvidare kallad Ode till Herakles eller något i den stilen, och Markus hade säkert också sina fingrar med i arrangemanget av Kling, klang, klockan slår, en vallvisa från Nyland. Man kunde nämna alla låtar, för konserten var en helgjuten enhet, såväl i repertoar som i utförande. Om man bortser från att gruppens musik är innehållsrikare och har

mer att säga än populärmusik i allmänhet, så kunde man kanske säga, att St. Petersaari skapar en form av populärmusik på egen grund.

Några ord om musikerna: Kari Ilmonen har utvecklats till en verkligt "tolkande" sångare och hans munspel går numera rakt in i hjärtat, Heimo Riihimäki är bandets kanske skickligaste inst-

rumentalist, en verklig spelman, Markus Fagerudd är mycket viktig för bandet med sitt kraftfulla pianospel och sin aldrig svikande självkänsla och Keijo Karvonens rena, fina basspel håller ihop det hela.

Vilken konsert, där vi inte heller får glömma Siv Ågrens och Katarina Nybäcks insatser: en akustisk gitarr- och sångduo som utvecklas i snabb takt och borde uppmärksammas mycket mer! Deras genombrott är nära förestående ifall de kan lösgöra sig från de litet "nätta" dragen. De skriver så klart egna låtar!

RALF HOIKKANEN

□ Markus Fagerudd — med inlevelse!